

Είχε ο Ιησούς Δύο Πνεύματα
και Δύο Νόες (Μυαλά): Μία
Θεϊκή και Μία Ανθρώπινη;

-Μέρος 1-

Άχμεντ Αλ-Αμίρ

ISLAMLAND.COM

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 01 Εισαγωγή >
- 03 Είχε ο Ιησούς Δύο Πνεύματα >
και Δύο Νόες (Μυαλά);
- 04 Το Δόγμα της Εκκλησίας για >
τη Φύση του Χριστού
- 05 Στο Θάνατο του Χριστού, >
Ποιο Πνεύμα Αποχώρησε;
- 06 Τα Διάφορα Δόγματα >
- 07 Η Ανάδυση των Δογμάτων >
για τη Φύση του Χριστού
- 08 Η Πίστη του Χριστού και >
των Μαθητών Του

**Στο όνομα του Αλλάχ, του Παντελεήμονα, του
Πολυεύσπλαχνου**

Εισαγωγή

Όλη η δόξα και οι έπαινοι ανήκουν στον Αλλάχ, που έστειλε τον Μωχάμμαντ ως αγγελιαφόρο χαρμόσυνων ειδήσεων και προειδοποίηση, ως καλούντα προς τον Αλλάχ με την άδειά Του και ως ένα φωτεινό λυχνάρι, και που ευνόησε τους συντρόφους του και τους έδωσε μεγάλη αρετή. Είθε ο Αλλάχ να στείλει άφθονη και συνεχόμενη ειρήνη και ευλογίες στον Μωχάμμαντ, στην οικογένειά του και στους συντρόφους του.

Ένα Μήνυμα Αγάπης για τον Ιησού (Ειρήνη σε Αυτόν):

Η αγάπη για τον Ιησού (ειρήνη και ευλογίες σε αυτόν) είναι βαθιά ριζωμένη στην καρδιά κάθε Μουσουλμάνου και Χριστιανού. Καθένας από αυτούς είναι πρόθυμος να θυσιάσει τη ζωή και την περιουσία του για εκείνον. Αν ο Ιησούς εμφανιζόταν σήμερα, όλοι οι ειλικρινείς Μουσουλμάνοι και Χριστιανοί θα τον ακολουθούσαν και θα στέκονταν στο πλευρό του. Μάλιστα, αν εμφανιζόταν τώρα, θα ακολουθούσε τις διδασκαλίες του Μωχάμμεντ (ειρήνη και ευλογίες σε αυτόν), όπως είπε ο Προφήτης Μωχάμμεντ (ﷺ): **"Αν ο Μωυσής ήταν ζωντανός, δεν θα είχε άλλη επιλογή παρά να με ακολουθήσει."** (Επικυρωμένο από τον Αλ-Αλμπάνι)

Έτσι, όλοι επιθυμούμε να ακολουθήσουμε τη γνήσια θρησκεία, το αληθινό δόγμα και τις διδασκαλίες του Ιησού (ﷺ), ώστε να είμαστε πραγματικοί και ειλικρινείς ακόλουθοί του. Ωστόσο, εκείνοι που ψεύδονται σχετικά με τον Ιησού (ﷺ) είναι αυτοί που του αποδίδουν μια θρησκεία, πεποιθήσεις και διδασκαλίες που ούτε κήρυξε, ούτε γνώριζε.

Έχω μελετήσει το δόγμα του Ιησού (ﷺ), τις διδασκαλίες του και την ιστορία της Εκκλησίας και διαπίστωσα μια θεμελιώδη

διαφορά μεταξύ του δόγματος του Ιησού (ﷺ) και του δόγματος που διδάσκεται σήμερα από την Εκκλησία.

Αρχικά, αυτή η διαφορά ήταν μικρή, αλλά με την πάροδο του χρόνου μεγάλωσε και οδήγησε σε σοβαρά θεολογικά προβλήματα.

Η Εκκλησία προσπάθησε να επιλύσει αυτά τα ζητήματα επινοώντας νέες ιδέες, αλλά αυτές οι ιδέες δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να εμβαθύνουν ακόμη περισσότερο τις διαφορές.

Η κατάσταση έφτασε σε σημείο όπου η Εκκλησία κατέφυγε στην επινόηση μιας σοκαριστικής και παράδοξης ιδέας, μιας ιδέας που ούτε ο Ιησούς, ούτε οι μαθητές του, ούτε ο Παύλος, ούτε κανένας στην εποχή τους θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί!

Αυτή η ιδέα αποτελεί το πιο επικίνδυνο μυστικό, το οποίο οι περισσότεροι Χριστιανοί αγνοούν σχετικά με το δόγμα των σημερινών Εκκλησιών, δηλαδή ότι:

«Ο Ιησούς είχε δύο πνεύματα: ένα θεϊκό και ένα ανθρώπινο, δύο μυαλά: έναν θεϊκό και έναν ανθρώπινο, και δύο θελήσεις: μία θεϊκή και μία ανθρώπινη!»

Σε αυτό το βιβλίο, με την άδεια του Αλλάχ, θα εξετάσουμε λεπτομερώς αυτό το δόγμα, διερευνώντας πώς κατέληξε να γίνει το θεμελιώδες και επίσημο δόγμα επάνω στο οποίο βασίζεται η πίστη όλων των σύγχρονων Εκκλησιών, παρά τις σοβαρές αντιφάσεις του με τις πεποιθήσεις του Ιησού, των πρώτων Πατέρων της Εκκλησίας, των Χριστιανικών Ευαγγελίων και κάθε ανθρώπινης λογικής.

Θα επιστρέψουμε στην εποχή του Ιησού (ﷺ) για να αναδείξουμε το δόγμα που ο ίδιος διακήρυξε ξεκάθαρα, στο οποίο πίστεψαν οι μαθητές του και στο οποίο παρέμειναν πιστοί όλοι οι αληθινοί ακόλουθοί του. Αυτό το δόγμα αναφέρεται σαφώς στα Χριστιανικά Ευαγγέλια.

Επιπλέον, θα εξετάσουμε τη σφοδρή θεολογική σύγκρουση μεταξύ των μαθητών του Ιησού και του Αποστόλου Παύλου, καθώς και το πώς ο Χριστιανικός κόσμος αργότερα χωρίστηκε σε δύο σχολές: **Τη σχολή του Ιησού και των μαθητών του**, και **τη σχολή του Παύλου και των οπαδών του**.

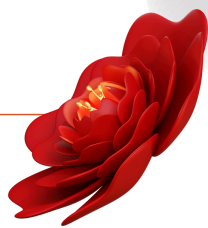

Θα αναλύσουμε πώς ο σύγχρονος Χριστιανικός κόσμος ακολουθεί τη σχολή του Παύλου αντί αυτής του Ιησού, και πώς αυτή η σχολή εξελίχθηκε με την πάροδο του χρόνου, αλλάζοντας δόγματα και διδασκαλίες, μέχρι που κατέληξε να εδραιώσει μια εντελώς διαφορετική θρησκεία από αυτή του Ιησού (Ἰησοῦς).

Αυτή η στροφή έγινε ιδιαίτερα έντονη όταν οι Εκκλησίες εγκατέλειψαν το αρχικό τους δόγμα και τις πεποιθήσεις των πρώτων Πατέρων της Εκκλησίας, και, υπό πολιτική πίεση από έναν ειδωλολάτρη αυτοκράτορα, **υιοθέτησαν το δόγμα ενός νεαρού Αιγύπτιου, περίπου είκοσι ετών (δηλαδή, του Αθανασίου Αλεξανδρείας)**, ο οποίος εκείνη την εποχή δεν ήταν καν ιερέας!

Όταν του είπαν οι άνθρωποι: «Όλος ο κόσμος είναι εναντίον σου», απάντησε: **«Τότε κι εγώ είμαι εναντίον όλου του κόσμου.»**

Άχμεντ Αλ-Αμίρ

Πρώτο Κεφάλαιο **1**

Είχε ο Ιησούς Δύο Πνεύματα και Δύο Νόες (Μυαλά);

Η Αντίληψη των Χριστιανών για τον Ιησού:

Η χριστιανική αντίληψη για τον Ιησού αποτελεί θέμα έντονου διαλόγου μεταξύ των Εκκλησιών και του κλήρου από τον πρώτο αιώνα και συνεχίζει να είναι σήμερα. Κάθε ομάδα έχει τη δική της κατανόηση για το ποιος ήταν ο Ιησούς. Γενικά, οι Χριστιανοί χωρίζονται σε τρία βασικά δόγματα:

- 1. Κάποιοι πιστεύουν ότι ο Ιησούς είναι ο υιός του Θεού επειδή γεννήθηκε χωρίς πατέρα. Ωστόσο, δεν τον θεωρούν ως τον ίδιο τον Θεό, αλλά ως έναν ιερό άνθρωπο συνδεδεμένο με τον ουρανό. Παρ' όλα αυτά, τον βλέπουν ως θεϊκό, διότι «ο υιός του Θεού πρέπει να είναι θεός». Σύμφωνα με αυτή την πίστη, ο Θεός έστειλε τον Ιησού να σταυρωθεί και να πεθάνει για να εξαγοράσει την ανθρωπότητα από το προπατορικό αμάρτημα.
- 2. Άλλοι πιστεύουν ότι ο Ιησούς είναι πραγματικά ο υιός του Θεού, παρόμοια με τους αρχαίους Έλληνες θεούς που είχαν παιδιά.
- 3. Μια άλλη ομάδα ακολουθεί το επίσημο δόγμα της Εκκλησίας, το οποίο διδάσκει ότι ο Ιησούς είναι ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος έλαβε ανθρώπινη μορφή ώστε οι άνθρωποι να μπορούν να Τον δουν.

Μια Σύντομη Επισκόπηση του Δόγματος της Αγίας Τριάδας:

Οι σύγχρονες εκκλησίες πιστεύουν ότι ο Θεός [Δοξασμένος και Υπερυψωμένος είναι πέρα από τέτοιες αποδόσεις] υπάρχει αιωνίως ως τρία Πρόσωπα ή Υποστάσεις:

- 1. Η Υπόσταση της Ουσίας** (δηλαδή η Ουσία του Θεού).
- 2. Η Υπόσταση του Λόγου ή του Νου** (δηλαδή ο Λογικός Λόγος του Θεού ή ο Ομιλών Νους Του).
- 3. Η Υπόσταση του Πνεύματος** (δηλαδή το Πνεύμα του Θεού).

Η Εκκλησία εξηγεί αυτούς τους όρους λέγοντας ότι ο Θεός έχει μια «**Ουσία**», έναν «**Λόγο (Νου)**» και ένα «**Πνεύμα**». Ωστόσο, αυτά δεν είναι μέρη ή συστατικά του Θεού.

Αυτή η δογματική διδασκαλία αναφέρει ότι η Υπόσταση της Ουσίας έχει τον δικό της Νου και Πνεύμα, η Υπόσταση του Λόγου έχει τη δική της Ουσία και Πνεύμα, και η Υπόσταση του Πνεύματος έχει τη δική του Ουσία και Νου!

Έτσι, καθένας από αυτούς είναι ένας ανεξάρτητος Θεός, αλλά ταυτόχρονα όλοι μαζί αποτελούν έναν μόνο Θεό [Δοξασμένος και Υπερυψωμένος είναι ο Θεός πέρα από τέτοιες αποδόσεις].

Σύμφωνα με την Εκκλησία, μετά τη γέννηση του Ιησού, αυτοί οι όροι τροποποιήθηκαν:

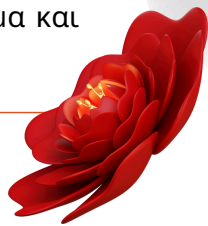
- 1. Η Υπόσταση της Ουσίας έγινε ο Πατέρας.**
- 2. Η Υπόσταση του Λόγου έγινε ο Υιός.**
- 3. Η Υπόσταση του Πνεύματος παρέμεινε ως το Άγιο Πνεύμα.**

Η Εκκλησία διδάσκει ότι πριν από τη γέννηση του Ιησού δεν υπήρχε Πατέρας ή Υιός – αφού αυτοί οι ρόλοι εμφανίστηκαν μόνο μετά τη γέννηση του Ιησού.

Ο Σκοπός της Ενσάρκωσης του Ιησού:

Η Εκκλησία πιστεύει ότι η Υπόσταση της Ουσίας (ο Θεός) ήθελε να εξιλεώσει την αμαρτία του Αδάμ, η οποία συνέβη όταν έφαγε από το απαγορευμένο δέντρο στον Παράδεισο.

Για να συγχωρεθεί αυτή η αμαρτία, έπρεπε να χυθεί αίμα και κάποιος έπρεπε να σταυρωθεί!

Εφόσον αυτή η αμαρτία μεταδόθηκε σε όλους τους απογόνους του Αδάμ, κατέστη άπειρη αμαρτία, πράγμα που σημαίνει ότι ένα πεπερασμένο ον (δηλαδή ένας άνθρωπος) δεν μπορούσε να την εξιλεώσει. Κατά συνέπεια, αυτός που έπρεπε να σταυρωθεί όφειλε να είναι άπειρο ον (δηλαδή ο ίδιος ο Θεός) Δοξασμένος και Υπερυψωμένος είναι ο Θεός πέρα από τέτοιες αποδόσεις].

Επομένως, η Υπόσταση της Ουσίας έστειλε την Υπόσταση του Λόγου (το Νου του Θεού) να ενσαρκωθεί σε ανθρώπινη μορφή, να σταυρωθεί και να πεθάνει πάνω στο σταυρό.

Η Ενοίκηση του «Λόγου του Θεού» στη μήτρα της Μαρίας και η Ενσάρκωσή Του στον Ιησού:

Η Εκκλησία διδάσκει ότι ο Λόγος κατέβηκε και κατώκησε στη μήτρα της Μαρίας, παίρνοντας κάποια αίματα από τη μήτρα της για να σχηματίσει ένα ανθρώπινο σώμα για τον εαυτό του, ώστε να εμφανιστεί σε ανθρώπινη μορφή και να σταυρωθεί για την εξιλέωση του προπατορικού αμαρτήματος.

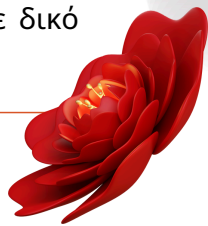
Ωστόσο, προέκυψε ένα σοβαρό ζήτημα: Σύμφωνα με τη Βίβλο, ο Ιησούς ήταν ένας άνθρωπος που παρουσίασε ανθρώπινα χαρακτηριστικά, όπως αδυναμία, έλλειψη γνώσης και οδύνη. Τελικά, σταυρώθηκε και πέθανε. Πριν από τον θάνατό του, φώναξε μάλιστα με δυνατή φωνή:

"Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;"

Πώς θα μπορούσε να είναι ο Θεός, εάν πέθανε, του έλειπε η γνώση και είχε ανάγκη από βοήθεια;

Για να επιλυθεί αυτή η αντίφαση, η Εκκλησία εισήγαγε άλλη μια διδασκαλία, ισχυριζόμενη ότι όταν ο Λόγος κατέβηκε στη μήτρα της Μαρίας και πήρε αίμα από αυτήν για να σχηματίσει ανθρώπινο σώμα, απέκτησε επίσης ανθρώπινη ψυχή με δικό της νου, συνείδηση και θέληση!

Ερώτηση: Εάν ο Ιησούς διέθετε ένα ξεχωριστό θεϊκό πνεύμα και ένα ξεχωριστό ανθρώπινο πνεύμα, δεν συνεπάγεται αυτό ότι υπήρχαν, στην πραγματικότητα, δύο διακριτά πρόσωπα μέσα Του — ένα θεϊκό και ένα ανθρώπινο;

Η Εκκλησία απορρίπτει αυτή την έννοια και επιμένει ότι ο Ιησούς ήταν ένα πρόσωπο με δύο πνεύματα, δύο νους και δύο θελήσεις!

Αυτή η πίστη, ωστόσο, οδήγησε σε αρκετές θεολογικές αντιφάσεις. Πριν συζητήσουμε αυτές, θα ορίσουμε πρώτα μερικές βασικές έννοιες που θα βοηθήσουν να ξεκαθαρίσουμε το θέμα.

1. Ορισμός της Ενοίκησης:

Η "Ενοίκηση" αναφέρεται στη διαδικασία όπου ένα πνεύμα που δεν έχει σώμα εισέρχεται στο σώμα ενός άλλου προσώπου (το οποίο ήδη έχει το δικό του πνεύμα και σώμα) χωρίς να συγχωνεύεται ή να ενώνεται με αυτό. Αντίθετα, παραμένει ξεχωριστό αλλά αναλαμβάνει τον έλεγχο του σώματος και της ψυχής του ξενιστή.

Ένα παράδειγμα αυτού εντοπίζεται στο Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο (Κεφάλαιο 8, στίχοι 28-32), όπου τα πονηρά πνεύματα (δαίμονες) εισήλθαν σε δύο άντρες, και ο Ιησούς τα εξόρκισε αργότερα, προκαλώντας τα να εισέλθουν σε ένα κοπάδι γουρουνιών:

“²⁸ Όταν ο Ιησούς έφτασε... τον συνάντησαν δύο δαιμονισμένοι άνθρωποι που έρχονταν από τα μνήματα ...

²⁹ Αυτοί (οι δαίμονες) φώναξαν: «Τι θέλεις από εμάς, Υιέ του Θεού;»... ³² Τους είπε: «Πηγαίνετε», και βγήκαν και εισήλθαν μέσα στα γουρούνια. Όλο το κοπάδι όρμησε και γκρεμίστηκε στη λίμνη και πνίγηκαν μέσα στα νερά.”

Ένα άλλο παράδειγμα είναι η ενοίκηση του Αγίου Πνεύματος, όπως αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων (2:3-4):

“³ Εμφανίστηκαν σε αυτούς γλώσσες σαν φλόγες φωτιάς, που διαμοιράστηκαν και κάθισαν πάνω στον καθένα τους. ⁴ Όλοι τότε πλημμύρισαν από Άγιο Πνεύμα και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες.”

Έτσι, η Εκκλησία διδάσκει ότι «ο Θεός, ο Λόγος» (η δεύτερη Υπόσταση) κατέβηκε στη μήτρα της Μαρίας και πήρε αίμα από τη μήτρα της για να σχηματίσει ανθρώπινο σώμα. Ωστόσο, δεν ενώθηκε ούτε συγχωνεύτηκε με το σώμα ή την ψυχή της Μαρίας. Διότι αν είχε συγχωνευθεί μαζί της, τότε η ίδια η Μαρία θα είχε καταστεί τέταρτη Υπόσταση του Θεού, «η Υπόσταση **της Μητέρας**», [Δοξασμένος και εξυψωμένος είναι ο Θεός πέρα από τέτοιες αποδόσεις].

2. Ορισμός της Ενσάρκωσης:

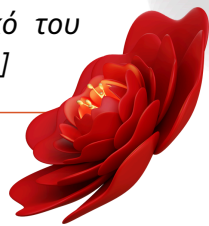
Η ενσάρκωση αναφέρεται σε ένα πνεύμα το οποίο δεν έχει σώμα και είναι αόρατο, το οποίο προσλαμβάνει ένα φυσικό σώμα δικό του, ώστε να μπορεί να γίνει ορατό με ανθρώπινα μάτια. Στην περίπτωση αυτή, το πνεύμα κατέχει και κυριεύει πλήρως αυτό το σώμα.

Για παράδειγμα, αν ένα κακό πνεύμα ενσαρκωνόταν με τη μορφή προβάτου, αυτό δεν σημαίνει ότι εισήλθε σε κάποιο ήδη υπάρχον πρόβατο που διέθετε δικό του σώμα και πνεύμα. Αντιθέτως, σημαίνει ότι το κακό πνεύμα προσέλαβε ένα σώμα δικό του, το οποίο είχε τη μορφή προβάτου — όπου το πνεύμα είναι πράγματι δικό του, και το σώμα που εμφανίζεται με τη μορφή προβάτου ανήκει επίσης σε αυτό.

Αυτή η έννοια υποστηρίζεται από τη Δεύτερη Επιστολή προς Κορινθίους (11:14):

“Και δεν είναι να απορεί κανείς· διότι ο ίδιος ο Σατανάς μετασχηματίζεται σε άγγελο φωτός.”

[Δηλ. παρουσιάζεται με τη μορφή αγγέλου που έχει δικό του φωτεινό σώμα· όχι ότι ενοικεί σε κάποιον υπάρχοντα άγγελο.]

Αντίστοιχα, στην Αποκάλυψη (20:2):

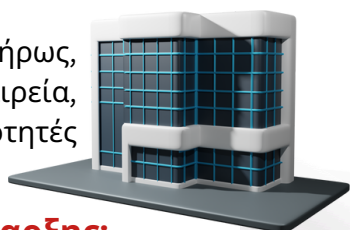
“Κι αιχμαλώτισε το δράκοντα, τον όφι τον αρχαίο, που είναι ο διάβολος κι ο σατανάς, που παραπλανάει την οικουμένη, και τον έδεσε για χίλια χρόνια.”

3. Ορισμός της Ένωσης και της Συγχώνευσης:

Η ένωση και η συγχώνευση λαμβάνουν χώρα όταν δύο ανεξάρτητες και ξεχωριστές οντότητες συγχωνεύονται τόσο πλήρως, ώστε διαλύονται η μία μέσα στην άλλη, καθιστώντας αδύνατο τον διαχωρισμό τους.

Για παράδειγμα, όταν μια σταγόνα ξιδιού διαλύεται μέσα στο νερό, γίνεται πλέον αδιαχώριστη από το ίδιο το νερό.

Ομοίως, όταν δύο εταιρείες συγχωνεύονται πλήρως, σχηματίζουν μία ενιαία, μεγαλύτερη εταιρεία, χάνοντας τις προηγούμενες ανεξάρτητες ταυτότητές τους.

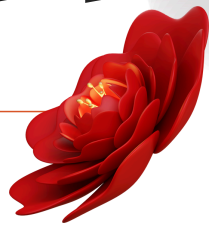

4. Ορισμός της Ένωσης και της Συνύπαρξης:

Αυτός ο τύπος ένωσης αναφέρεται στη συνύπαρξη δύο ανεξάρτητων και διακριτών οντοτήτων, οι οποίες ενώνονται και συμβαδίζουν ως ενιαίο ζεύγος, διατηρώντας όμως η καθεμία τη δική της ξεχωριστή ταυτότητα και φύση.

Σε αντίθεση με τη συγχώνευση, αυτός ο τύπος ένωσης δεν περιλαμβάνει ανάμειξη ή διάλυση, ούτε τροποποιεί τη φύση οποιουδήποτε από τα δύο όντα.

Για παράδειγμα: Δύο εταιρείες μπορεί να σχηματίσουν μια συνεργασία υπό μια μεγαλύτερη οντότητα, ενώ διατηρούν την ανεξαρτησία και την ταυτότητά τους.

Η Σχέση Μεταξύ της «Υπόστασης του Λόγου» και του Χριστού με Βάση τις Προηγούμενες Ορισμούς:

This type of union refers to two independent and separate entities coming together and accompanying each other as a unified pair, yet each retains its own separate identity and nature.

1. Ενοίκηση:

Η Εκκλησία απορρίπτει την ιδέα της ενοίκησης, δηλαδή την αντίληψη ότι η «Υπόσταση του Λόγου» ενοίκησε μέσα σε έναν ήδη υπάρχοντα άνθρωπο ονόματι Ιησού, επειδή ο Ιησούς δεν είχε ακόμη γεννηθεί όταν η «Υπόσταση του Λόγου» εισήλθε στη μήτρα της Μαρίας. Κατά την Εκκλησία, η «Υπόσταση του Λόγου» είναι ο ίδιος ο Χριστός.

Συνεπώς, η σχέση αυτή **δεν ήταν σχέση ενοίκησης**.

2. Ενσάρκωση:

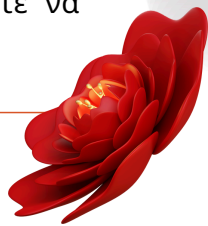
Η Εκκλησία απορρίπτει την ιδέα της ενσάρκωσης, δηλαδή την αντίληψη ότι το Πνεύμα του Θεού (η Υπόσταση του Λόγου) προσέλαβε ένα ανθρώπινο σώμα το οποίο δεν διέθετε δικό του πνεύμα, απλώς και μόνο για να εμφανιστεί μέσα σε αυτό.

Η Εκκλησία πιστεύει ότι ο Χριστός είχε δύο πνεύματα, ένα θεϊκό και ένα ανθρώπινο, μέσα στο φυσικό του σώμα.

Επομένως, η σχέση αυτή **δεν ήταν σχέση ενσάρκωσης**.

3. Ένωση και Συγχώνευση:

Η Εκκλησία απορρίπτει την ιδέα της ένωσης και της συγχώνευσης, δηλαδή την αντίληψη ότι το «ανθρώπινο πνεύμα του Χριστού» συγχωνεύθηκε και ενώθηκε με το Θείο Πνεύμα της «Υπόστασης του Λόγου» κατά τρόπο ώστε να αποτελέσουν ένα και το αυτό πνεύμα.

Απορρίπτει επίσης την ιδέα ότι «η ανθρώπινη θέληση του Χριστού» απορροφήθηκε από «τη Θεία θέληση», σχηματίζοντας μία ενιαία θέληση.

Αντίθετα, η Εκκλησία διδάσκει ότι ο Χριστός είχε δύο ξεχωριστά πνεύματα, δύο ξεχωριστές θελήσεις και δύο ανεξάρτητους νους, όλα μέσα σε ένα ανθρώπινο σώμα!

Επομένως, η σχέση αυτή **δεν ήταν σχέση συγχώνευσης ή πλήρους ένωσης.**

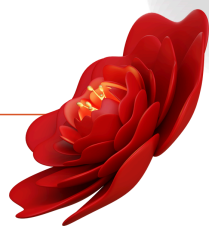
4. Ένωση και Συνύπαρξη:

Η Εκκλησία απορρίπτει την ιδέα ότι ο Χριστός ήταν στην πραγματικότητα δύο ανεξάρτητα πρόσωπα που ενώθηκαν καισυμβάδισαν μέσα στο ανθρώπινο σώμα του: το ένα πρόσωπο ως «ο Θεός ο Λόγος» και το άλλο ως «ο Ιησούς ο άνθρωπος».

Αυτή η αντίληψη περί ένωσης και συνύπαρξης θα σήμαινε ενοίκηση, κάτι που έρχεται σε αντίφαση με το δόγμα της εξιλέωσης και της σταύρωσης.

Εάν ο Χριστός ήταν δύο ξεχωριστά πρόσωπα, θα σήμαινε ότι εκείνος που σταυρώθηκε ήταν απλώς ο περιορισμένος άνθρωπος και όχι ο άπειρος Θεός, μια ιδέα την οποία η Εκκλησία θεωρεί απαράδεκτη.

Επομένως, η σχέση **δεν ήταν αυτή της ένωσης και της συνύπαρξης.**

Δεύτερο Κεφάλαιο **2**

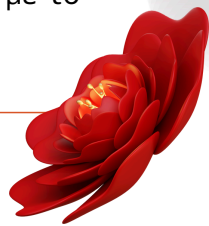
Το Δόγμα της Εκκλησίας για τη Φύση του Χριστού και τη Σχέση Μεταξύ της Ανθρωπότητάς Του και της Θεότητάς Του

Αν η σχέση μεταξύ της θεότητας και της ανθρωπότητας του Χριστού δεν ήταν ούτε ενοίκηση, ούτε ενσάρκωση, ούτε συγχώνευση, ούτε συνύπαρξη, τότε τι ήταν;

Το Δόγμα της Εκκλησίας για τη Φύση του Χριστού, Γεννηθέντος εκ της Παρθένου:

«Ο Χριστός είναι: η Υπόσταση του «Θεού Λόγου» ενωμένη με ανθρώπινο σώμα και ανθρώπινη ψυχή. Ενοίκησε στη μήτρα της Παρθένου και έλαβε αίμα από αυτήν, για να δημιουργήσει για τον εαυτό του ένα σώμα, μέσα στο οποίο θα μπορούσε να εμφανιστεί στους ανθρώπους, να σταυρωθεί και να πεθάνει. Ωστόσο, δημιούργησε επίσης και ανθρώπινο πνεύμα για τον εαυτό του. Έτσι, το Θείο Πνεύμα ενώθηκε με την ανθρώπινο πνεύμα και το ανθρώπινο σώμα, καθιστώντας τον Χριστό κάτοχο δύο πλήρων φύσεων: μίας πλήρως θείας και μίας πλήρως ανθρώπινης.

Αυτή η ένωση πραγματοποιήθηκε χωρίς συγχώνευση (καθεμία φύση παρέμεινε διακριτή και ανεξάρτητη χωρίς ανάμειξη), χωρίς αλλοίωση (η θεία φύση δεν μετέβαλε καθ' οιονδήποτε τρόπο την ανθρώπινη φύση, ούτε και το αντίστροφο), και χωρίς χωρισμό (το θείο δεν αποχωρίστηκε από το ανθρώπινο ούτε για μια στιγμή, από τη στιγμή της δημιουργίας του ανθρώπινου αυτού όντος, κατά τη σταύρωση και τον θάνατο· παρέμεινε ενωμένος μαζί του επάνω στον σταυρό, ενωμένος με την ψυχή αφού εξήλθε από το σώμα, και ενωμένος με το σώμα ακόμη και μετά την έξοδο της ψυχής).

Συνεπώς, είναι ταυτόχρονα πλήρως Θεός και πλήρως άνθρωπος. Δεν είναι δύο πρόσωπα, αλλά ένα και μόνο πρόσωπο με δύο πνεύματα, δύο φύσεις, δύο νόες, δύο διανοίες, δύο δυνάμεις και δύο θελήσεις: μία θεία και μία ανθρώπινη.»

Έτσι, εκείνος που βίωσε την ανθρώπινη αδυναμία, όπως το να τρώει, να πεθαίνει και να έχει έλλειψη γνώσης, είναι ο «Χριστός ο άνθρωπος», ενώ εκείνος που επιτέλεσε θαύματα είναι ο «Χριστός ο Θεός»!

Η Εκκλησία παρουσιάζει μια αναλογία για την ένωση των δύο φύσεων –της θείας και της ανθρώπινης– μέσα στον Χριστό, παρομοιάζοντάς την με την ένωση του σιδήρου με τη φωτιά. Όταν ο σίδηρος πυρακτώνεται από τη φωτιά, η φωτιά ενώνεται με τον σίδηρο χωρίς όμως η φωτιά να μετατρέπεται σε σίδηρο ή ο σίδηρος σε φωτιά. Το χτύπημα του σιδήρου δεν επηρεάζει τη φωτιά, ούτε την αγγίζει.

Ομοίως, η σταύρωση και ο θάνατος επηρέασαν την ανθρώπινη φύση, χωρίς όμως να αγγίζουν τη θεία φύση, παρά την ενότητά τους.

Ρήσεις των Πατέρων της Εκκλησίας για την Ένωση των Φύσεων του Χριστού:

Άγιος Αθανάσιος ο Αποστολικός (Αθανάσιος Α' Αλεξανδρείας, 296-373):

«Και καθώς ο Λόγος είδε ότι η φθορά της ανθρωπότητας δεν μπορούσε να καταργηθεί παρά μόνο με τον θάνατο ως αναγκαία προϋπόθεση, και επειδή ήταν αδύνατον να υπομείνει θάνατο ο Λόγος, επειδή είναι αθάνατος και Υιός του Πατρός, γι' αυτό έλαβε για τον εαυτό του ένα σώμα θνητό, ώστε με την

ένωσή του με τον Λόγο, που είναι πάνω από όλους, να είναι άξιο να πεθάνει εκ μέρους όλων.»

[Περί Ενανθρωπήσεως του Λόγου, κεφάλαιο 9]

Είπε επίσης:

«Ο Λόγος του Θεού ήρθε με το ίδιο του το πρόσωπο, ώστε να πεθάνει ως άνθρωπος για χάρη όλων.»

Άγιος Κύριλλος ο Μέγας (Κύριλλος Αλεξανδρείας, 376-444):

«Όταν ο Λόγος έγινε σάρκα, δεν προσέλαβε έναν ήδη υπάρχοντα άνθρωπο, ούτε ενοίκησε σε κάποια ξένη ανθρώπινη φύση, αλλά ενοίκησε στον δικό του ναό, αυτόν που έλαβε από γυναίκα.»

Είπε επίσης:

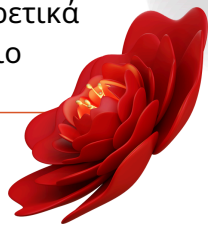
«Ο Θεός ο Λόγος έλαβε πλήρη ανθρώπινη φύση, ένα σώμα με λογικό πνεύμα, και έκανε αυτή την ανθρώπινη φύση ολοκληρωτικά δική του, φέρνοντάς την σε φυσική ένωση με τη θεότητά του.»

Είπε επίσης:

«Ομολογούμε έναν Χριστό, έναν Υιό, τον ίδιο έναν Κύριο – την ίδια φύση· όχι σαν να προήλθε από δύο φύσεις απλώς με ένωση, αλλά ως υπάρχων από δύο φύσεις, μία φύση του Θεού Λόγου που έχει σαρκωθεί.»

Είπε επίσης:

«Αυτός (ο Χριστός) θεωρείται ένας, αποτελούμενος από δύο. Είναι ένας Υιός, στον οποίο οι δύο φύσεις, η θεία και η ανθρώπινη, έχουν συγκεντρωθεί και ενωθεί με τρόπο απερίγραπτο και ακατανόητο, σχηματίζοντας μια ενιαία ύπαρξη. Γι' αυτόν τον λόγο, θεωρείται και μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, καθώς έχει ενώσει και συγκεντρώσει μέσα του δύο πράγματα που κάποτε ήταν εξαιρετικά απομακρυσμένα μεταξύ τους, χωρισμένα από ένα τεράστιο

χάσμα – δηλαδή τη θεότητα και την ανθρωπότητα. Τα έχει ενώσει στον εαυτό του, συνδέοντάς μας έτσι με τον Θεό Πατέρα μέσω του ίδιου.»

Είπε επίσης:

«Ο Λόγος (ο Θεός ο Λόγος) δεν μπορεί να ονομάζεται Χριστός από μόνος του· ομοίως, ο Χριστός δεν πρέπει να περιγράφεται απλώς ως ‘θεοφόρος’, καθώς αυτό θα υποδήλωνε ότι ο Θεός ο Λόγος χρησιμοποίησε απλώς την ανθρώπινη φύση ως ένα απλό όργανο. Αντιθέτως, πρέπει να διακηρύττουμε ότι ‘ο Θεός πραγματικά έγινε άνθρωπος’.»

Αναίρεση Αυτού του Δόγματος:

Αυτό το δόγμα είναι παράλογο και αντιβαίνει στη λογική για τους εξής λόγους:

1. Η ένωση πρέπει είτε να είναι συγχώνευση, είτε συνύπαρξης:

Αυτό το δόγμα ταυτόχρονα επιβεβαιώνει και αρνείται την ένωση των δύο φύσεων. Η ένωση πρέπει αναγκαστικά να υπάγεται σε μία από δύο κατηγορίες:

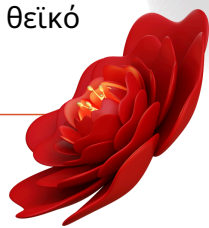
1. Ένωση και συγχώνευση των δύο φύσεων:

Αυτό θα σήμαινε ότι ο Χριστός είχε είτε μόνο θεία φύση, είτε μόνο ανθρώπινη φύση, καθώς οι δύο φύσεις θα είχαν συγχωνευθεί σε μία.

2. Ένωση και συνύπαρξη:

Αυτό θα σήμαινε ότι υπήρχαν δύο πρόσωπα μέσα στο σώμα του Χριστού: ένα θεϊκό και ένα ανθρώπινο.

Ωστόσο, αυτό αντιφάσκει με το δόγμα της σταύρωσης και της σωτηρίας, διότι υπονοεί ότι εκείνος που σταυρώθηκε και πέθανε ήταν απλώς ο ανθρώπινος Ιησούς, ενώ το θεϊκό πρόσωπο δεν υπέστη θάνατο.

Δεδομένου ότι ο Θεός δεν μπορεί να πεθάνει, αυτό σημαίνει ότι η πράξη της απολύτρωσης δεν ολοκληρώθηκε ποτέ — πράγμα που καθιστά την έλευση του Χριστού μάταιη!

2. Ο ρόλος της ψυχής είναι να δίνει ζωή στο σώμα:

Σύμφωνα με τη χριστιανική πίστη, ο Θεός είναι πνεύμα. Εάν ο Θεός ενσαρκωνόταν [Δοξασμένος και Υψωμένος είναι πέρα από τέτοιες αποδόσεις], δεν θα χρειαζόταν ανθρώπινη ψυχή για να δώσει ζωή στο σώμα που προσέλαβε!

Πώς λοιπόν μπορεί να υποστηριχθεί ότι ο Χριστός είχε δύο ψυχές — μία θεία (το πνεύμα του Θεού) και μία ανθρώπινη;

3. Ο ρόλος του νου είναι η ελεύθερη βούληση, η λογική και η επιλογή:

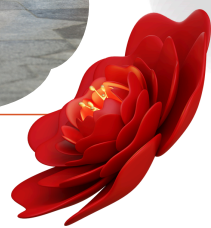
Η Εκκλησία διδάσκει ότι «ο Θεός ο Λόγος» είναι «ο λογικός Λόγος του Θεού» ή «ο ομιλών νους του Θεού».

Αν αυτό ήταν αληθές, τότε ο νους που υπήρχε μέσα στο σώμα του Χριστού θα έπρεπε να ήταν ο νους του Θεού και όχι ένας ανθρώπινος νους, αφού ο Θεός δεν έχει ανάγκη από ανθρώπινο λογισμό.

Η Εκκλησία υποστηρίζει ότι «ο Χριστός είχε δύο θελήσεις, οι οποίες όμως δεν είχαν σύγκρουση μεταξύ τους, διότι η ανθρώπινη θέλησή του υπέτασσε τον εαυτό της στη θεία του θέληση.» Ως απόδειξη, η Εκκλησία παραθέτει το εξής χωρίο:

Κατά Ματθαίον 26:39:

“Αφού απομακρύνθηκε λίγο, ο Ιησούς έπεσε με το πρόσωπο στο έδαφος και προσευχόταν με τα λόγια: "Πατέρα μου, αν είναι δυνατό, ας μην πω αυτό το ποτήρι. Όμως όχι όπως εγώ θέλω, αλλά όπως Εσύ θέλεις."”

Ωστόσο, αυτό το εδάφιο αποδεικνύει ότι ο Χριστός είχε μόνο μία βούληση και αυτή ήταν ανθρώπινη!

Αν είχε δύο βουλήσεις: μία που ανήκε στον «Θεό τον Λόγο» και μία ανθρώπινη, τότε γιατί προσευχήθηκε στον «Θεό τον Πατέρα» αντί να αναφερθεί στον «Θεό τον Λόγο» μέσα του;

Αυτό δείχνει ότι η θεία βούληση ήταν στον ουρανό, όχι στη γη.

Ομοίως, στο Κατά Ιωάννην 5:30, ο Ιησούς λέει:

“Εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα από μόνος μου. Κρίνω σύμφωνα με ό,τι ακούω, και η κρίση μου είναι δίκαιη, γιατί δεν επιδιώκω να κάνω το δικό μου θέλημα, αλλά το θέλημα Εκείνου που με έστειλε.”

Εδώ, αναφέρεται ξεκάθαρα στη βούληση του «Θεού του Πατέρα», και όχι στη βούληση του «Θεού του Λόγου»!

Επιπλέον, η ιδέα ότι δύο θελήσεις συνυπάρχουν εντός του αυτού προσώπου δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία φιλοσοφική υπόθεση, στερούμενη θεολογικής θεμελίωσης. Συνιστά λογοπαίγνιο και εσωτερική αντίφαση. Ακόμη και αν δεχθούμε ότι η ανθρώπινη θέληση του Ιησού υπέκειτο πλήρως στη θεία του θέληση, τί νόημα θα είχε η ύπαρξή της, εφόσον στερούνταν κάθε αυθύπαρκτης λειτουργίας;

4. Η αναλογία του σιδήρου και της φωτιάς αποτελεί εσφαλμένη σύγκριση:

Η αναλογία αυτή αποτελεί απλώς φιλοσοφική ρητορική και λογοπαίγνιο, και ως εκ τούτου δεν είναι κατάλληλη για να περιλαμβάνεται σε θρησκευτικά κείμενα ή να χρησιμοποιείται ως αποδεικτικό επιχείρημα.

Η φωτιά δεν ενώνεται πραγματικά με τον σίδηρο· μόλις ο σίδηρος κρυώσει, η θερμότητα εξαφανίζεται. Ομοίως, ο πυρετός δεν συγχωνεύεται με τον νου όταν προκαλεί υψηλή θερμοκρασία, ούτε η ασθένεια γίνεται ένα με το σώμα.

Υπάρχουν αμέτρητα άλλα παραδείγματα που μπορούν να αποδείξουν αυτό το σημείο.

Υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ του να λέμε ότι οι δύο φύσεις ενώθηκαν και έγιναν ένα πρόσωπο, και του να λέμε ότι η φωτιά εισήλθε μέσα στον σίδηρο και τον επηρέασε θερμαίνοντάς τον, χωρίς όμως να γίνουν ένα πρόσωπο, ή η φωτιά να μετατραπεί σε σίδηρο, ή να λάβει τη μορφή του σιδήρου!

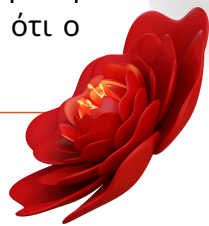
Η Εκκλησία διδάσκει ότι ο Χριστός είναι ο «Θεός Λόγος που σαρκώθηκε» ή ο «Θεάνθρωπος», κάτι που σημαίνει αιώνια ένωση χωρίς διάκριση ή διαχωρισμό, έτσι ώστε οι δύο φύσεις έγιναν ένα και το αυτό πρόσωπο.

Ωστόσο, η Εκκλησία υποστηρίζει ότι ο Χριστός είναι «ο Θεός ο Λόγος ενσαρκωμένος» ή «Θεάνθρωπος», κάτι που υποδηλώνει μια αιώνια και αδιάσπαστη ένωση, όπου οι δύο φύσεις έγιναν ένα πρόσωπο.

Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η σταύρωση και ο θάνατος επηρέασαν μόνο την ανθρώπινη φύση και όχι τη θεία, αυτό στην πραγματικότητα αποδεικνύει ότι όλη η διδασκαλία είναι μια σκηνοθετημένη επινόηση.

Για παράδειγμα:

Υποθέστε ότι ένας άντρας ονόματι Μάρκος χρειάζεται χειρουργική επέμβαση, αλλά αντί να την κάνει ο ίδιος, ενώνεται με έναν άλλον άντρα, τον Λουκά, και του λέει να υποβληθεί στην επέμβαση εκ μέρους του. Ο Μάρκος παραμένει «ενωμένος» με τον Λουκά κρατώντας το χέρι του ενώ ο Λουκάς βρίσκεται στο χειρουργείο. Η επέμβαση εκτελείται στον Λουκά, αλλά επιμένουν να ισχυρίζονται ότι ο Μάρκος ήταν εκείνος που υποβλήθηκε την επέμβαση!

Ομοίως, το δόγμα της σταύρωσης και της εξιλέωσης βασίζεται στην ιδέα ότι εκείνος που σταυρώθηκε πρέπει να είναι άπειρος, δηλαδή ο ίδιος ο Θεός [Δοξασμένος και Υψωμένος είναι πέρα από τέτοιες αποδόσεις]. Ωστόσο, η Εκκλησία λέει ότι εκείνος που σταυρώθηκε ήταν η ανθρώπινη φύση, και όχι η θεία!

Η Εκκλησία παραθέτει μια αναλογία λέγοντας ότι όπως το σφυρί που χτυπά τον σίδηρο δεν επηρεάζει τη φωτιά μέσα σε αυτόν, έτσι και η σταύρωση και ο θάνατος δεν επηρέασαν καθόλου τη θεία φύση!

5. Η φράση "έχοντας δύο φύσεις: μία θεία και μία ανθρώπινη" είναι παραπλανητική έκφραση:

Η λέξη «φύση» έχει μόνο τρεις πιθανούς ορισμούς:

1. «Φύση» ως χαρακτηριστικό ή γνώρισμα:

Για παράδειγμα, λέμε ότι ένα άτομο έχει καλή φύση και κακή φύση, μερικές φορές συμπεριφέρεται με καλοσύνη, άλλες φορές με σκληρότητα, αλλά παραμένει το ίδιο πρόσωπο.

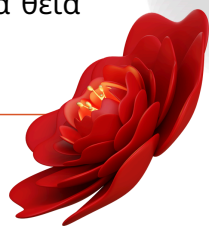
Αν ο Χριστός είχε δύο φύσεις, αυτό θα σήμαινε ότι ήταν ένα πρόσωπο, αλλά μερικές φορές Θεός και μερικές φορές άνθρωπος, κάτι που η Εκκλησία απορρίπτει, καθώς πιστεύει ότι ήταν πλήρως Θεός και πλήρως άνθρωπος ανά πάσα στιγμή.

2. «Φύση» ως πρόσωπο:

Αυτό θα σήμαινε ότι μέσα στον Χριστό υπήρχαν δύο πρόσωπα, ένα θεϊκό και ένα ανθρώπινο. Ωστόσο, αυτό έρχεται σε αντίθεση με την πίστη της Εκκλησίας ότι ο Χριστός είναι ένα πρόσωπο.

3. «Φύση» ως ουσία:

Αυτό συνεπάγεται ότι ο Χριστός κατέχει δύο ουσίες: μία θεία και μία ανθρώπινη.

Ωστόσο, με αυτόν τον τρόπο, η Εκκλησία ουσιαστικά δημιούργησε έναν νέο θεό με τα ίδια της τα χέρια, επειδή η ουσία αναφέρεται στην ίδια την ύπαρξη ή φύση κάποιου πράγματος, στην πραγματικότητά του, την ταυτότητά του, την προέλευσή του, την ουσία του και τα θεμελιώδη συστατικά του!

Πώς μπορεί μια θεία ουσία να συγχωνευθεί με μια ανθρώπινη ουσία;

Πώς μπορεί μια θεία ουσία να ενωθεί με τη γήινη σκόνη, η οποία είναι η ουσία των ανθρώπων;

6. Οι δηλώσεις του Κυρίλλου του Μεγάλου και του Αθανασίου του Αποστολικού είναι απλώς φιλοσοφικές ιδέες χωρίς θρησκευτική βάση:

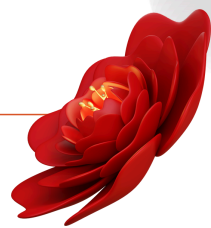
Και οι δύο έζησαν στους 4ο και 5ο αιώνες και ήταν μέλη της Αλεξανδρινής Σχολής, η οποία είχε έντονη επιρροή από την πλατωνική φιλοσοφία και την αλληγορική ερμηνεία των δογμάτων.

Οι λόγιοι της Αλεξάνδρειας ενδιαφέρονταν κυρίως για τη θεότητα του Χριστού και όχι για την ανθρωπότητά του.

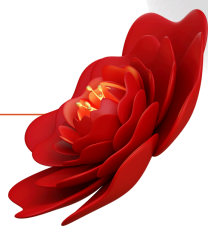
Οι δηλώσεις τους δεν έχουν βάση στη Βίβλο, στη διδασκαλία του Χριστού, ή στη διδασκαλία των μαθητών του – ούτε καν στη διδασκαλία του Παύλου!

Έτσι, οι δηλώσεις τους είναι απλώς φιλοσοφικές ιδέες που δεν μπορούν να χρησιμεύσουν ως θεμέλιο θρησκευτικής πίστης.

Επιπλέον, οι απόψεις τους έρχονται σε αντίθεση με τις διδασκαλίες των παλαιότερων και πιο καταρτισμένων Πατέρων της Εκκλησίας, καθώς και με αυτές άλλων θεολογικών σχολών, όπως η Αντιοχειανή Σχολή.

Η Αντιοχειανή Σχολή επικεντρωνόταν σε απτές, συγκεκριμένες πραγματικότητες και βασιζόταν στην κυριολεκτική ερμηνεία των Γραφών αντί για τις συμβολικές ερμηνείες. Επίσης, βασίστηκε στις διδασκαλίες των πρώτων Πατέρων της Εκκλησίας, σε ιστορικά γεγονότα και σε λογικές ανάλυσεις.

Τρίτο Κεφάλαιο

Στο Θάνατο του Χριστού, Ποιο Πνεύμα Αποχώρησε: το Θεϊκό του Πνεύμα ή το Ανθρώπινο Πνεύμα του;

**Ο Λόγος για τον οποίο ισχυρίζονται ότι ο Χριστός
είχε δύο πνεύματα:**

Σύμφωνα με τη χριστιανική διδασκαλία, ο Χριστός σταυρώθηκε, πέθανε και το πνεύμα του αποχώρησε από το σώμα του. Αυτό θέτει ένα θεμελιώδες ερώτημα:

Πώς μπορεί να πεθάνει ο Θεός;

Ο Θεός είναι Αιώνιος και δεν πεθαίνει, οπότε ο θάνατος του Χριστού αναιρεί τη θεότητα του, κάτι που με τη σειρά του θα υπονόμει τη διδασκαλία της αμαρτίας και της εξιλέωσης.

Επιπλέον, ο θάνατος του Χριστού σημαίνει ότι το άψυχο σώμα του έγινε άχρηστο, καθώς έγινε ένα απλό σώμα χωρίς πνεύμα. Αλλά πώς μπορεί το σώμα του Θεού να είναι άχρηστο;

Εφόσον ο «Θεός ο Λόγος» πήρε ανθρώπινο σώμα, αυτό σημαίνει ότι το σώμα αυτό έγινε θεϊκό γιατί ο Θεός ενσαρκώθηκε σε αυτό.

Επιπλέον, αφού το πνεύμα του Χριστού επέστρεψε σε αυτό το σώμα κατά την ανάστασή του –όπως ισχυρίζεται η Εκκλησία– αυτό σημαίνει ότι είναι αναμφισβήτητο ένα ιερό σώμα, το οποίο δεν θα μπορούσε να είναι χωρίς πνεύμα, ούτε για μία στιγμή!

Έτσι επινοήθηκε μια ιδέα που δεν είχε περάσει ποτέ από τον νου κανενός στο παρελθόν· ότι δηλαδή στο σώμα του Χριστού συνυπήρχαν δύο πνεύματα: ένα θεϊκό και ένα ανθρώπινο, τα οποία ενώθηκαν μεταξύ τους μέσα στο ανθρώπινο σώμα και

δεν αποχωρίστηκαν (τα δύο πνεύματα) το ένα από το άλλο ούτε για μια στιγμή — ούτε επάνω στον σταυρό, ούτε κατά τον θάνατο, ούτε ακόμη και μετά τον θάνατο!

Αποχώρησε επίσης το θεϊκό πνεύμα από το άψυχο σώμα του Χριστού;

1. Ο ισχυρισμός ότι το θεϊκό πνεύμα παρέμεινε ενωμένο με το ανθρώπινο πνεύμα αφού αποχώρησε από το σώμα του Χριστού, θέτει ένα κρίσιμο ερώτημα:

Πώς μπορούν δύο πνεύματα να παραμείνουν ενωμένα μετά τον θάνατο του Χριστού;

Φαντάσου, αγαπητέ αναγνώστη, να βλέπεις δύο πνεύματα ενωμένα· αυτό δεν θα υπέθετε την ύπαρξη δύο διακριτών προσώπων αντί ενός;

Για παράδειγμα, αν το θεϊκό πνεύμα του Χριστού μιλούσε για το σώμα του, θα έλεγε: «Αυτό είναι το σώμα μου».

Αλλά αν έλεγε για το ανθρώπινο πνεύμα του Χριστού, θα μπορούσε πραγματικά να πει: «Αυτό είναι το δεύτερο πνεύμα μου» ή «Αυτό είναι το ανθρώπινο πνεύμα μου»;

Θα είχε νόημα να ισχυριστεί κανείς ότι ο Θεός [Δοξασμένος και Υψωμένος είναι πέρα από τέτοιες αποδόσεις] έχει άλλο πνεύμα, το οποίο είναι ανθρώπινο πνεύμα;!

2. Ο ισχυρισμός ότι το θεϊκό πνεύμα παρέμεινε ενωμένο με το άψυχο ανθρώπινο σώμα του Χριστού, αφότου αναχώρησε το ανθρώπινο πνεύμα του, αντιβαίνει στη λογική και τον ορθό λόγο!

Αυτή η αντίληψη είναι εντελώς παράλογη και αντιφατική προς κάθε λογική· θα μπορούσε μάλιστα να θεωρηθεί ως ένα από τα επτά θαύματα του κόσμου!

Μιλάμε για ένα άψυχο σώμα, δηλαδή ένα σώμα χωρίς πνεύμα.

Πώς μπορεί λοιπόν κάποιος να ισχυριστεί ότι το θεϊκό πνεύμα ήταν ακόμα μέσα στο σώμα, ενώ ταυτόχρονα το σώμα ήταν νεκρό;

Δεν θα ήταν αυτό μια αντίφαση από μόνο του;

Επιπλέον, η φράση «η ένωση του θεϊκού πνεύματος με το ανθρώπινο πνεύμα και σώμα» υποδηλώνει ενοίκηση και όχι ενσάρκωση!

Ποιος Πέθανε στον Σταυρό;

Αν πούμε ότι μόνο η ανθρώπινη φύση πέθανε, αυτό έρχεται σε αντίθεση με τη διδασκαλία της σταύρωσης και της εξιλέωσης, η οποία απαιτεί ότι αυτός που σταυρώνεται και λυτρώνει την ανθρωπότητα πρέπει να είναι ο ίδιος ο Θεός [Δοξασμένος και Υψωμένος είναι πέρα από τέτοιες αποδόσεις]!

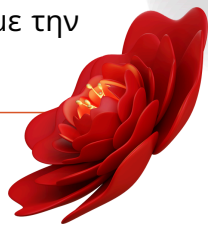

Αν πούμε ότι ο Θεός πέθανε [Δοξασμένος και Υψωμένος είναι πέρα από τέτοιες αποδόσεις], αυτό είναι αδύνατο γιατί ο Θεός δεν πεθαίνει.

Αν πούμε ότι και τα δύο πνεύματα, το θεϊκό και το ανθρώπινο, πέθαναν και αναχώρησαν μαζί από το σώμα του Χριστού, τότε αυτό σημαίνει ότι το σώμα του ήταν εντελώς άψυχο και κενό και από τις δύο φύσεις (κάτι που η Εκκλησία απορρίπτει). Επιπλέον, όπως προαναφέρθηκε, ο Θεός δεν πεθαίνει!

Έτσι, διαπιστώνουμε ότι το ζήτημα είναι εξαιρετικά περίπλοκο, και οποιοσδήποτε νομίζει ότι το κατανοεί, στην πραγματικότητα το έχει παρερμηνεύσει!

Για να καταστεί σαφές ότι όλο αυτό το ζήτημα αποτελεί λογοπαίγνιο και ότι η υπερβολική υπερύψωση του Χριστού από την Εκκλησία οδήγησε σε όλες αυτές τις αντιφάσεις, ας επανέλθουμε σε ένα προηγούμενο παράδειγμα σχετικά με την έννοια της ενοίκησης:

Στο Κατά Ματθαίον 8:32 αναφέρεται:

“(Ο Ιησούς) τους είπε (στα δαιμόνια): «Πηγαίνετε», και βγήκαν και εισήλθαν μέσα στα γουρούνια. Όλο το κοπάδι όρμησε και γκρεμίστηκε στη λίμνη και πνίγηκαν μέσα στα νερά.”

Όταν αυτά τα γουρούνια πνίγηκαν και πέθαναν, ποιο πνεύμα τα άφησε; Ήταν το πνεύμα των γουρουνιών; Ήταν το πνεύμα των δαιμονίων; Ή ήταν και τα δύο;

Φυσικά, και τα δύο πνεύματα άφησαν το σώμα των γουρουνιών: το πνεύμα των γουρουνιών και το πνεύμα των δαιμονίων.

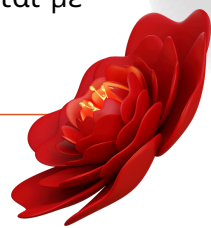
Ωστόσο, υπάρχει μια σημαντική διάκριση: το πνεύμα των χοίρων αναχώρησε όπως η ψυχή που εγκαταλείπει ένα άψυχο σώμα, ενώ το πνεύμα των δαιμόνων αναχώρησε ως ενοικών πνεύμα, που εγκατέλειψε τα σώματα των χοίρων αφού πρώτα τα είχε κυριεύσει και ελέγξει.

Έτσι, ήταν τα γουρούνια που πνίγηκαν, όχι τα δαιμόνια. Αυτό σημαίνει ότι τα δαιμόνια δεν ενσαρκώθηκαν στα γουρούνια. Αντιθέτως, ενοικούσαν μέσα τους. Τα γουρούνια ήδη είχαν τα δικά τους σώματα και ψυχές.

Αν τα δαιμόνια είχαν ενσαρκωθεί ως γουρούνια, αυτό θα σήμαινε ότι δημιούργησαν σώματα για τον εαυτό τους με τη μορφή γουρουνιών, χωρίς ψυχές, αντί να ενοικήσουν σε ήδη υπάρχοντα γουρούνια.

Εφαρμόζοντας αυτό στη Σταύρωση του Χριστού:

Από αυτό, γίνεται ξεκάθαρο ότι ήταν η ανθρώπινη φύση που πέθανε, και ότι ο Θεός δεν ήταν ποτέ μέσα σε αυτόν τον άνθρωπο, γιατί ο Θεός δεν πεθαίνει και ποτέ δεν ενώνεται με τη δημιουργία Του.

Όσον αφορά την αξίωση της Εκκλησίας ότι ο Θεός ήταν μέσα στον Χριστό, αυτό σημαίνει ότι η παρουσία Του ήταν ενοίκηση, όχι ενσάρκωση, και αυτό καταστρέφει τη διδασκαλία της σταύρωσης και της εξιλέωσης!

Επιπλέον, ως Μουσουλμάνοι, απορρίπτουμε τόσο την ενοίκηση όσο και την ενσάρκωση, [Δοξασμένος και Υψωμένος είναι ο Θεός πέρα από τέτοιες αποδόσεις]!

Τέταρτο Κεφάλαιο **4**

Τα Διάφορα Δόγματα Σχετικά με το αν ο Χριστός Διέθετε μόνο «Θεϊκό Πνεύμα και Νου», μόνο «Ανθρώπινο Πνεύμα και Νου» ή «Δύο Πνεύματα και Δύο Νόες»

1. Το Δόγμα ότι ο Χριστός Διέθετε μόνο Θεϊκό Πνεύμα και Νου:

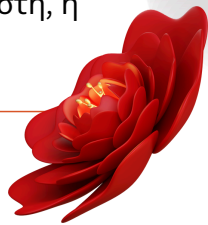
Πολλοί κληρικοί, όπως ο **Απολλινάριος**, Επίσκοπος Λαοδικείας (315-382), πίστευαν ότι ο Χριστός δεν είχε ανθρώπινη ψυχή ή ανθρώπινο νου, διότι ο «Θεός Λόγος» ήταν ο ίδιος το θεϊκό πνεύμα και ο νους του Θεού. Συνεπώς, δεν χρειαζόταν ανθρώπινο πνεύμα για να του δώσει ζωή, ούτε ανθρώπινο νου για να του προσδώσει ελευθερία βούλησης.

Έτσι, ο **Απολλινάριος** αρνήθηκε την ύπαρξη λογικής ανθρώπινης ψυχής στον Χριστό, προκειμένου να αποφύγει το ενδεχόμενο να θεωρηθεί ότι ο Χριστός ήταν δύο πρόσωπα: ένα θεϊκό και ένα ανθρώπινο.

Ο **Απολλινάριος** δήλωσε ότι, όπως ο άνθρωπος αποτελείται από σώμα, ψυχή και λογικό πνεύμα, κατά τον ίδιο τρόπο και ο «Θεός Λόγος σαρκωμένος» πρέπει να αποτελείται από σώμα, ψυχή και λογικό πνεύμα, το οποίο ταυτίζεται με την υπόσταση του Λόγου (δηλαδή τη θεότητα Του).

2. Το Δόγμα ότι ο Χριστός Διέθετε μόνο Ανθρώπινη Ψυχή και Νου (Το Δόγμα της Ενοίκησης και της Συνύπαρξης):

Μια ομάδα κληρικών υποστήριξε ότι ο Χριστός είχε μόνο μία ψυχή, η οποία ήταν ανθρώπινη. Σύμφωνα με αυτή την πίστη, η Μαρία δεν γέννησε τον Θεό, αλλά μόνο έναν άνθρωπο,

στον οποίο το Πνεύμα του "Θεού Λόγου" ενσωματώθηκε κατά τη βάπτιση και αποχώρησε πριν τον θάνατό του στον σταυρό.

Σύμφωνα με αυτή την διδασκαλία, η ενοίκηση του «Θεού Λόγου» ήταν σε μορφή συνύπαρξης και ενοίκησης, όχι ενσαρκώσεως.

Αυτή η πίστη υποστηρίχθηκε από τον **Παύλο** Σαμοσάτων, Επίσκοπο Αντιοχείας (200-275), τον **Θεόδωρο** Μοψουεστίας, Επίσκοπο Μοψουεστίας (350-428), και τον **Νεστόριο**, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως (386-450), μεταξύ άλλων.

Ο **Νεστόριος**, στην Τέταρτη Επιστολή του προς τον Πρόκλο (390-447), έγραψε:

"Ισχυρίζονται ότι η ζωποιός θεότητα υπόκειται σε θάνατο και τολμούν να μειώσουν τον Λόγο (Υπόσταση του Λόγου) **στο επίπεδο θεατρικών μύθων**, σαν να ήταν ένα παιδί τυλιγμένο σε σπάργανα και στη συνέχεια πέθανε. Ο Πιλάτος δεν σκότωσε τη θεότητα, αλλά μάλλον το ένδυμα της θεότητας."

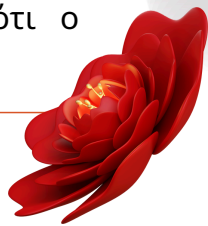
Ο Νεστόριος επίσης είπε:

"Δεν θα αποκαλέσω ποτέ ένα παιδί δύο ή τριών μηνών 'Θεό'."

3. Το Δόγμα ότι ο Χριστός είχε δύο Ψυχές και δύο Νόες: Έναν Θεϊκό και έναν Ανθρώπινο:

Μια άλλη ομάδα κληρικών υποστήριξε την πίστη ότι ο Χριστός είχε δύο ψυχές και δύο νόες: έναν θεϊκό και έναν ανθρώπινο.

Αυτοί ήταν οι υποστηρικτές της διδασκαλίας ότι ο Χριστός είχε δύο διακριτές φύσεις, μία θεϊκή και μία

ανθρώπινη, κάτι το οποίο θα συζητηθεί λεπτομερώς αργότερα, εάν ο Θεός το επιτρέψει.

Αντίκρουση των Τριών Δογμάτων:

1. Αντίκρουση του Δόγματος ότι ο Χριστός είχε Μόνο Θεική Ψυχή και Νου:

1) Ο Θεός, ο Οποίος δημιούργησε το χρόνο και τον χώρο, δεν μπορεί να περιοριστεί σε ένα μικρό, περιορισμένο ανθρώπινο σώμα! Ο Θεός δημιούργησε το σύμπαν, ωστόσο δεν είναι μέρος αυτού και δεν κατοικεί μέσα σε αυτό.

Αν συγκρίνουμε το μέγεθος ενός ανθρώπου με τη Γη, έπειτα τη Γη με το ηλιακό σύστημα, και το ηλιακό σύστημα με τα τρισεκατομμύρια γαλαξιών στο σύμπαν, πώς είναι δυνατόν να ισχυρίζεται κανείς ότι «το Πνεύμα του Θεού»[1] κατήλθε και σαρκώθηκε μέσα σε ένα αδύναμο ανθρώπινο σώμα;

Και όλα αυτά, υποτίθεται, επειδή ο Θεός [Δοξασμένος και Υπερυψωμένος πέρα από τέτοιες αποδόσεις] δεν ήταν ικανός να συγχωρήσει τον Αδάμ για το ότι έφαγε από ένα δέντρο;!

2) Εάν ο Χριστός διέθετε θεϊκό νου, τότε θα ήταν παντογνώστης, και η «γνώση και το θέλημά του» θα ήταν ταυτόσημα με τη γνώση και το θέλημα του Θεού.

Ωστόσο, πολλά χωρία στα Ευαγγέλια επιβεβαιώνουν ότι ο Χριστός διέθετε μόνο ανθρώπινο νου, και όχι θεϊκό.

[1] Στη Χριστιανική θεολογία, ο Θεός είναι πνεύμα. Ωστόσο, στο Ισλάμ, το πνεύμα είναι ένα από τα δημιουργήματα του Θεού. Ο Προφήτης (ειρήνη και ευλογίες σε αυτόν) είπε: «Όταν η ψυχή παίρνεται (από το σώμα), τα μάτια την ακολουθούν (καθώς αποχωρεί).» (Μουσλίμ). Αυτό υποδεικνύει ότι η ψυχή είναι μια δημιουργημένη οντότητα με ανεξάρτητη ύπαρξη.

Κατά Μάρκον 11:12-14 — Η έλλειψη γνώσης του Χριστού σχετικά με τη συκιά:

“¹² Την επόμενη μέρα, αφού βγήκαν από τη Βηθανία, πείνασε. ¹³ Κι όταν είδε από μακριά μια συκιά που είχε φύλλα, πήγε μήπως βρει κάτι σ’ αυτήν· και καθώς ήρθε σ’ αυτήν, δεν βρήκε τίποτε παρά φύλλα· γιατί δεν ήταν καιρός των σύκων. ¹⁴ Και ο Ιησούς αποκρίθηκε και είπε σ’ αυτήν: «Ας μη φάει πλέον κανείς καρπό από σένα στον αιώνα». Και το άκουσαν αυτό οι μαθητές του.”

Κατά Μάρκον 13:32 - Η έλλειψη γνώσης του Χριστού σχετικά με την Ημέρα της Κρίσης:

“Όσον αφορά όμως την ημέρα εκείνη ή την ώρα, κανείς δεν τις γνωρίζει, ούτε οι άγγελοι στον ουρανό ούτε ο Υιός, παρά μόνο ο Πατέρας.”

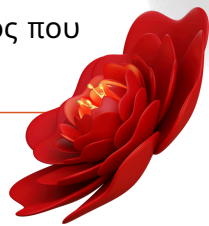
Αυτά τα κείμενα δείχνουν ότι ο Χριστός δεν ήταν παντογνώστης, κάτι που αντικρούει την ιδέα ότι είχε θεϊκό νου.

2. Αντίκρουση του Δόγματος ότι ο Χριστός Είχε Μόνο Ανθρώπινο Πνεύμα και Νου (Το Δόγμα της Ενοίκησης και της Συνύπαρξης):

Αυτό το δόγμα υπονομεύει τα δόγματα του προπατορικού αμαρτήματος, της ενσάρκωσης, της σταύρωσης και της εξιλέωσης, διότι οι υποστηρικτές του πιστεύουν ότι εκείνος που πέθανε επάνω στον σταυρό ήταν «ο Ιησούς ο άνθρωπος», μέσα στον οποίο «ο Θεός Λόγος» ενοίκησε, αλλά δεν σαρκώθηκε ποτέ αληθινά.

Επιπλέον, πιστεύουν ότι ο «Θεός Λόγος» **εγκατέλειψε τον Ιησού πριν από τον θάνατό του!**

Ωστόσο, το δόγμα της εξιλέωσης απαιτεί να είναι εκείνος που σταυρώθηκε άπειρος, δηλαδή να είναι ο ίδιος ο Θεός

[Δοξασμένος και Υπερυψωμένος πέρα από τέτοιες αποδόσεις] ώστε η θυσία Του να είναι απεριόριστη και επαρκής για να εξιλεώσει το προπατορικό αμάρτημα που κληρονόμησε η ανθρωπότητα από τον Αδάμ.

Εάν πέθανε μόνο ένας άνθρωπος, τότε η εξιλέωση είναι πεπερασμένη – γεγονός που αντιφάσκει με το ίδιο το θεμέλιο της χριστιανικής θεολογίας!

3. Αντίκρουση του Δόγματος ότι ο Χριστός Είχε Δύο Πνεύματα και Δύο Νόες, Ένα Θεϊκό και Ένα Ανθρώπινο:

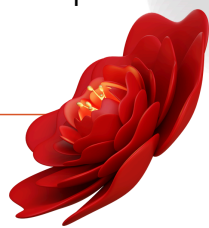
Όταν μια άλλη ομάδα κληρικών αντιλήφθηκε τα εξής:

1. Ότι το δόγμα που υποστήριζε πως «ο Χριστός είχε μόνο θεϊκό πνεύμα και νου» ήταν λανθασμένο, διότι αντιφάσκει με πλήθος ευαγγελικών χωρίων που επιβεβαιώνουν την ανθρώπινη προσωπικότητα του Χριστού.

2. Ότι το δόγμα που υποστήριζε πως «ο Χριστός είχε μόνο ανθρώπινο πνεύμα και νου» (και ότι «ο Θεός Λόγος» ενοίκησε σε αυτόν κατά το βάπτισμα και τον εγκατέλειψε πριν τον σταυρικό θάνατο) ήταν επίσης λανθασμένο, διότι αναιρεί το θεμελιώδες δόγμα του Χριστιανισμού (δηλαδή το προπατορικό αμάρτημα, τη σάρκωση, τη σταύρωση και την εξιλέωση), αφού χωρίς αυτή τη διδασκαλία δεν υφίσταται ούτε λόγος για την έλευση του Χριστού, ούτε δικαιολόγηση της θεότητάς του.

Τότε αποφάσισαν να υιοθετήσουν ένα συμβιβαστικό δόγμα: Ότι «**ο Χριστός είχε δύο φύσεις**· διέθετε τόσο θεϊκό πνεύμα και νου όσο και ανθρώπινο πνεύμα και νου.»

Αυτή η δοξασία επιχείρησε να διασώσει τόσο τη θεότητα όσο και την ανθρωπότητα του Χριστού – αλλά, όπως θα δούμε στη συνέχεια, οδήγησε επίσης σε σοβαρές αντιφάσεις.

Αυτή η Διδασκαλία Μπορεί να Αντιταχθεί ως Εξής:

1. Έκαναν τον Χριστό Δύο Πρόσωπα, Ενώ Ισχυρίζονταν Ότι Ήταν Ένα:

Ο ισχυρισμός ότι ο Χριστός είχε δύο πνεύματα που ζούσαν μέσα σε ένα σώμα αντιφάσκει με τη λογική και τη νόηση. Αυτό θα σήμαινε ότι υπήρχαν δύο λογικά πρόσωπα μέσα στον Χριστό: ένα θεϊκό και ένα ανθρώπινο.

Η Παρθένος Μαρία δεν θα μπορούσε να έχει γεννήσει δύο υιούς – τον έναν Θεό και τον άλλον άνθρωπο!

2. Έκαναν τον Χριστό Ένα Πρόσωπο με Δύο Νόες και Δύο Θελήσεις:

Είναι αδύνατον για οποιοδήποτε πρόσωπο να έχει δύο νόες ή δύο θελήσεις. Τα τέσσερα Ευαγγέλια επιβεβαιώνουν ότι η «θέληση του Χριστού» ήταν μία «ανθρώπινη θέληση», διακριτή από τη «θέληση του Θεού». Για παράδειγμα, στο Κατά Ιωάννην 5:30, ο Χριστός δηλώνει:

“Δεν μπορώ να κάνω τίποτε από μόνος μου· κρίνω σύμφωνα με ό,τι ακούω, και η κρίση μου είναι δίκαιη, επειδή δεν ζητώ το δικό μου θέλημα, αλλά το θέλημα Εκείνου που με απέστειλε.”

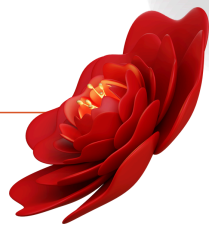
Στο κατά Ματθαίον 26:39, ο Χριστός προσεύχεται:

“Αφού απομακρύνθηκε λίγο, ο Ιησούς έπεσε με το πρόσωπο στο έδαφος και προσευχόταν με τα λόγια: "Πατέρα μου, αν είναι δυνατό, ας μην πω αυτό το ποτήρι. Όμως όχι όπως εγώ θέλω, αλλά όπως Εσύ θέλεις."”

Στο κατά Ματθαίον 27:46, ο Χριστός αναφωνεί:

“Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;”

Παρά τις ξεκάθαρες αυτές δηλώσεις, η Εκκλησία προέβη σε έναν παράδοξο ισχυρισμό: ότι η ανθρώπινη θέληση του Χριστού ήταν υποταγμένη στη θεία του θέληση, αποφεύγοντας έτσι κάθε αντίφαση μεταξύ τους!

Όμως, τι είδους λογική είναι αυτή;

Ο όρος «δύο θελήσεις» υπονοεί φυσικά «δύο πρόσωπα» και όχι «ένα πρόσωπο με δύο θελήσεις»!

Όταν ο Χριστός είπε: **«όχι όπως εγώ θέλω»**, αναφέρθηκε στον εαυτό του με την προσωπική αντωνυμία **«εγώ»** (ανεξάρτητα από το αν η Εκκλησία ισχυρίζεται ότι εντός του υπήρχαν και ο Θεός και ο άνθρωπος).

Έπειτα, απευθύνθηκε στον Θεό λέγοντας: **«αλλά όπως Εσύ θέλεις»**, ωστόσο **δεν είπε**: «όπως θέλει ο Υιός ή ο Λόγος μέσα μου».

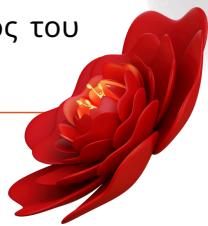
3. Επιβεβαιώνει το Δόγμα της Ενοίκησης και της Συνύπαρξης:

Υποστηρίζοντας ότι ο Χριστός είχε δύο πνεύματα, ουσιαστικά επιβεβαιώνουν ότι το έμβρυο μέσα στη μήτρα της Παρθένου Μαρίας ήταν απλώς ο ανθρώπινος Ιησούς, -ένας άνθρωπος με ανθρώπινο πνεύμα και σώμα-, και ότι «ο Θεός Λόγος» εν συνεχεία ενοίκησε μέσα του, όπως είχε ενοικήσει και στη μήτρα της Μαρίας, χωρίς όμως να ενωθεί ή να συγχωνευθεί μαζί της.

Αυτό καταστρέφει πλήρως το δόγμα της σάρκωσης του «Θεού Λόγου», διότι σημαίνει ότι εκείνος που σταυρώθηκε ήταν ένας πεπερασμένος άνθρωπος και όχι ο άπειρος Θεός!

4. Ο Δημιουργός και το Δημιούργημα Μέσα στο Ίδιο Σώμα:

Αν ο Χριστός είχε δύο πνεύματα, αυτό σημαίνει ότι το «κτιστό ανθρώπινο πνεύμα» ήταν δούλος του «θείου Πνεύματος του Δημιουργού».

Πώς είναι δυνατόν ο Δημιουργός να είναι ταυτόχρονα και δημιουργήμα;

Πώς μπορούν να συνυπάρχουν ο Δημιουργός και το δημιουργήμα μέσα στο ίδιο σώμα;

Αυτό θα σήμαινε επίσης ότι, όταν ο Χριστός προσευχόταν και έβαζε το μέτωπό του στο έδαφος για να επικαλεστεί τον Θεό (βλ. κατά Ματθαίον 26:39), προσκυνούσαν ταυτόχρονα τόσο το ανθρώπινο όσο και το θεϊκό πνεύμα του!

5. Δεν Υπήρχε Ανάγκη για Ανθρώπινο Πνεύμα μέσα στον Χριστό:

Ο κύριος ρόλος του πνεύματος είναι να δίνει ζωή στο σώμα. Εφόσον το Πνεύμα του Θεού βρισκόταν ήδη μέσα στο σώμα του Χριστού, αυτό θα ήταν η πηγή της ζωής. Τότε γιατί να χρειάζεται και δεύτερη πηγή ζωής;

6. Πώς Μπορεί Ένα Πνεύμα να Έχει Άλλο Πνεύμα;

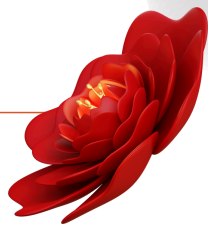
Η Εκκλησία διδάσκει ότι το Πνεύμα του «Θεού Λόγου» σαρκώθηκε μέσα σε ανθρώπινο σώμα, δηλαδή ότι προσέλαβε ένα σώμα σαν ένδυμα, για να εμφανιστεί μέσα σε αυτό.

Αλλά πώς μπορεί η Εκκλησία να ισχυριστεί ότι υπήρχε δεύτερο πνεύμα μέσα στον Χριστό;

Μπορούμε να κατανοήσουμε πώς ένα πνεύμα μπορεί να ενσαρκωθεί, αλλά πώς μπορεί ένα πνεύμα να ενσωματωθεί σε άλλο πνεύμα;

Ένα πνεύμα είναι ήδη ένα ολοκληρωμένο ον, οπότε γιατί να χρειάζεται άλλο πνεύμα;

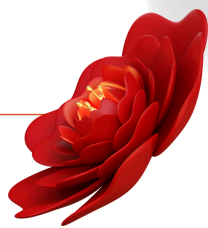
Η παρουσία δύο πνευμάτων αντιφάσκει με το δόγμα της σάρκωσης και επιβεβαιώνει, αντίθετα, το δόγμα της ενοίκησης και της συνύπαρξης!

7. Πώς Καθόρισε η Εκκλησία Ότι ο Χριστός Είχε Θεϊκό και Ανθρώπινο Πνεύμα;

Πώς μπορεί η Εκκλησία να ισχυρίζεται κάτι για το οποίο δεν υπάρχει καμία απόδειξη ούτε στα λόγια του Χριστού, ούτε στη διδασκαλία των μαθητών του, ούτε στα τέσσερα Ευαγγέλια;

HOW?

Πέμπτο Κεφάλαιο

5

Η Ανάδυση των Δογμάτων για τη Φύση του Χριστού

Λόγω των ευαγγελικών χωρίων που περιγράφουν πώς ο Χριστός χτυπήθηκε, σταυρώθηκε και πέθανε, καθώς και πώς προσευχόταν, νήστευε, λάτρευε και επικαλούνταν τον Θεό, προέκυψαν τα εξής ερωτήματα:

- Πώς είναι δυνατόν να ήταν ο ίδιος ο Θεός;
- Πώς θα μπορούσε η Παρθένος Μαρία να έχει γεννήσει τον Θεό;

Έτσι, αναδύθηκε μία θεολογική σχολή που εισήγαγε μια παράξενη ιδέα: **ότι ο Χριστός είχε δύο φύσεις – μία θεία και μία ανθρώπινη!**

Ωστόσο, αυτή η ιδέα οδήγησε σε νέα θεολογικά προβλήματα:

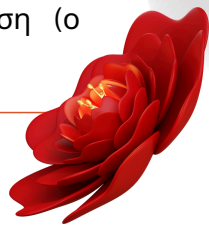
- Ποια είναι η σχέση μεταξύ αυτών των δύο φύσεων;
- Πώς ενώθηκαν μέσα σε ένα σώμα;
- Συγχωνεύτηκαν ή παρέμειναν ξεχωριστές;
- Ή ενώθηκαν χωρίς να συγχωνευθούν, αλλά και χωρίς να διαχωριστούν;

Λόγω αυτών των αντιφάσεων, εμφανίστηκαν πολλές διαφορετικές αιρέσεις, καθεμία με τη δική της ερμηνεία σχετικά με τη φύση του Χριστού, μεταξύ των οποίων:

1. Μονοφυσιτισμός (Το Δόγμα της Μίας Φύσης):

Αυτό το δόγμα υποστηρίζει ότι ο Χριστός είχε δύο φύσεις -μία θεία και μία ανθρώπινη- αλλά μετά τη σάρκωση, συγχωνεύθηκαν σε μία και μόνη φύση, τη θεία.

Σύμφωνα με αυτή την αντίληψη, η ανθρώπινη φύση (ο άνθρωπος) απορροφήθηκε από τη θεία φύση (τον Θεό),

όπως μια σταγόνα ξυδιού χάνεται στον ωκεανό.

Έτσι, ο Χριστός θεωρήθηκε ως μία υπόσταση και ένα πρόσωπο με μία φύση: Θεάνθρωπος.

Ένας από τους πιο γνωστούς υποστηρικτές αυτής της διδασκαλίας ήταν ο **Ευτυχής** (380-456), ηγούμενος μιας μονής στην Κωνσταντινούπολη που φιλοξενούσε πάνω από **300 μοναχούς**.

2. Δυοφυσισμός (Το Δόγμα των Δύο Φύσεων):

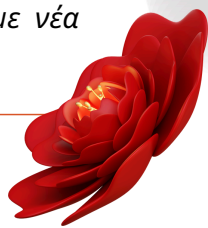
Αυτό το δόγμα υποστηρίζει ότι ο Χριστός είχε δύο διακριτές φύσεις, -μία θεία και μία ανθρώπινη-, οι οποίες παρέμειναν **αμετάβλητες, ασυγχύτως και αδιαιρέτως** μετά τη σάρκωση.

Ένας από τους πιο γνωστούς υπέρμαχους αυτής της διδασκαλίας ήταν ο **Πάπας Λέων Α΄** (Λέων ο Μέγας), **Πατριάρχης Ρώμης** [πέθανε το 461]. Καταδίκασε τις Μονοφυσιτικές θέσεις του Ευτύχη στην επιστολή του προς τον **Φλαβιανό, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως** [πέθανε το 449], δηλώνοντας:

«Έτσι, διατηρώντας τις ιδιότητες και των δύο φύσεων και ουσιών μέσα σε ένα ενωμένο πρόσωπο, η μεγαλοπρέπεια προσέλαβε την ταπείνωση, η δύναμη προσέλαβε την αδυναμία και η αιωνιότητα προσέλαβε τη θνητότητα.

Αυτός που, παραμένοντας στη μορφή του Θεού, ήταν ο Δημιουργός της ανθρωπότητας, έγινε αργότερα ο ίδιος άνθρωπος με μορφή δούλου. Κάθε φύση διατηρεί τις δικές της ιδιότητες χωρίς σύγχυση, όπως ακριβώς η θεία φύση δεν καταργεί τη μορφή του δούλου, ούτε η μορφή του δούλου μειώνει τη θεία φύση.

Έτσι, ο Υιός του Θεού εισήλθε στον κατώτερο αυτό κόσμο, κατερχόμενος από τον ουράνιο θρόνο χωρίς να απομακρυνθεί από τη δόξα του Πατέρα, γεννημένος κατά έναν νέο τρόπο, με νέα γέννηση.

Κατά νέο τρόπο, επειδή ο αόρατος έγινε ορατός· ο αιώνιος μπήκε στον χρόνο· ο Κύριος του σύμπαντος έλαβε μορφή δούλου, καλύπτοντας το μέγεθος της μεγαλοσύνης Του. Ο απαθής Θεός δεν αρνήθηκε να γίνει παθητός άνθρωπος, και ο αθάνατος αποδέχθηκε να υποταχθεί στους νόμους του θανάτου.»

Μετά την ανάγνωση της επιστολής του Λέοντα στη Σύνοδο της Χαλκηδόνας (το έτος 451), οι παρόντες επίσκοποι δήλωσαν:

«Αυτή είναι η πίστη των Πατέρων, αυτή είναι η πίστη των Αποστόλων. Όλοι εμείς πιστεύουμε το ίδιο και όλοι οι Ορθόδοξοι ομολογούν αυτή την πίστη. Όποιος δεν την αποδέχεται, ας είναι αναθεματισμένος. Ο Πέτρος μιλάει δια στόματος του Λέοντα. Αυτή είναι η διδασκαλία των Αποστόλων. Αυτή είναι η αληθινή πίστη.»

Ήταν, λοιπόν, αυτή η οριστική απάντηση για τη φύση του Χριστού;

Όχι! Άλλες θεολογικές σχολές άσκησαν αργότερα κριτική στον Δυοφυσιτισμό, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

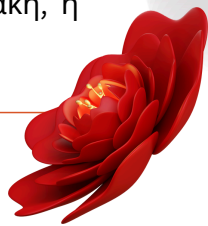

3. Μιαφυσιτισμός (Το Δόγμα της Μίας Σύνθετης Φύσης):

Αυτό το δόγμα υποστηρίζει ότι ο Χριστός είχε δύο φύσεις -μία θεία και μία ανθρώπινη- αλλά αυτές ενώθηκαν σε μία και μόνη φύση, τη λεγόμενη «φύση του ενσαρκωμένου Λόγου».

Οι δύο φύσεις δεν μπορούσαν πλέον να χωριστούν, να συγχωνευθούν, ούτε να αλλοιωθούν μετά την ένωσή τους.

Αυτή η πίστη υιοθετείται από τις **Ανατολικές Ορθόδοξες Εκκλησίες**, όπως είναι η Κοπτική, η Αρμενική, η Συριακή, η Αιθιοπική και η Ινδική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Όταν ο **Διόσκορος**, Πατριάρχης Αλεξανδρείας (390-454), είδε ότι ο Πάπας **Λέων Α**, Πατριάρχης Ρώμης, και ο **Φλαβιανός**, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, προώθησαν το δόγμα ότι ο Χριστός είχε δύο φύσεις και δύο θελήσεις μετά την ένωση, αντέδρασε έντονα και προσπάθησε να το αντικρούσει, λέγοντας:

«Ο Χριστός είναι ένας. Προσκλήθηκε στον γάμο ως άνθρωπος, αλλά μετέβαλε το νερό σε κρασί ως Θεός. Σε όλες του τις πράξεις, παρέμεινε ένας και ο ίδιος.»

Ο Διόσκορος παρέπεμψε επίσης στα λόγια του Κυρίλλου Αλεξανδρείας, ο οποίος έλεγε:

«Η ένωση του Λόγου του Θεού με το σώμα είναι όπως η ένωση της ψυχής με το σώμα ή η ένωση της φωτιάς με το σίδερο. Παρά το γεγονός ότι είναι από δύο διαφορετικές φύσεις, μόλις ενωθούν, γίνονται ένα. Ομοίως, ο Χριστός είναι ένας Μεσσίας, ένας Κύριος, μία φύση και μία θέληση.»

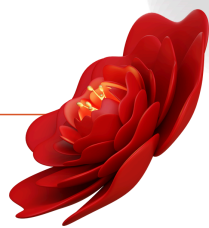
4. Παυλικιανισμός (Το Δόγμα της Υιοθεσίας):

Αυτό το δόγμα, το οποίο πήρε το όνομά του από τον **Παύλο Σαμοσάτων**, Επίσκοπο Αντιοχείας (200-275), δίδασκε ότι ο Χριστός ήταν Υιός του Θεού κατά υιοθεσία, και όχι εκ φύσεως!

Η Παρθένος Μαρία γέννησε τον Ιησού ως άνθρωπο, και αργότερα ο Λόγος του Θεού «ενοίκησε» μέσα του, καθιστώντας τον θείο.

Κατά συνέπεια, ο Χριστός ήταν **ένας άνθρωπος που έγινε Θεϊκός**, και όχι ο Θεός που έγινε άνθρωπος.

Κατά τη σταύρωση, ο Λόγος του Θεού τον εγκατέλειψε, και πέθανε μόνο η ανθρώπινη φύση του.

5. Νεστοριανισμός:

Αυτό το δόγμα, το οποίο πήρε το όνομά του από τον **Νεστόριο**, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως (386-450), δίδασκε ότι η Παρθένος Μαρία δεν γέννησε τον Θεό, αλλά έναν άνθρωπο, και ότι ο Λόγος του Θεού «ενοίκησε» μέσα στον Ιησού κατά τη βάπτισή του (όταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής τον βάπτισε – κατά Ματθαίον 3:16), αλλά τον εγκατέλειψε πριν από τον θάνατό του επάνω στον σταυρό.

Η ενοίκηση της θεότητας δεν ήταν υποστατική ένωση (δηλαδή ένωση της θείας ουσίας με την ανθρώπινη ουσία), αλλά ενοίκηση με την έννοια της συνοδείας και της **συνύπαρξης**.

Κατά συνέπεια, δεν υπήρξε ένωση μεταξύ της ανθρώπινης και της θείας φύσης στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού· υπήρξε απλώς σχέση μεταξύ ενός ανθρώπου και της θεότητας. Δηλαδή, ο Χριστός είχε δύο ξεχωριστές υποστάσεις (ουσίες): μία θεία και μία ανθρώπινη.

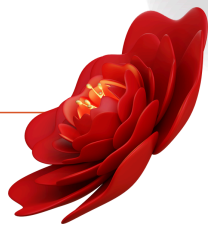
Για αυτό, η Μαρία δεν θα έπρεπε να αποκαλείται "**Θεοτόκος**" (Μητέρα του Θεού), αλλά μόνο "Μητέρα του Ιησού".

Η Παρθένος δεν μπορεί να γεννήσει τον Θεό, διότι το κτιστό δεν μπορεί να γεννήσει τον Άκτιστο Δημιουργό, και εκείνο που γεννιέται από τη σάρκα είναι μόνο σάρκα.

Ο **Θεόδωρος Μοψουεστίας**, Επίσκοπος Μοψουεστίας (350-428) (και φίλος του **Ιωάννη του Χρυσοστόμου**), δίδασκε ότι:

"Ο Θεός Λόγος" ενοίκησε μέσα στον ανθρώπινο Ιησού και **τον χρησιμοποίησε ως όργανο** για τη σωτηρία της ανθρωπότητας.

Η ένωση μεταξύ τους ήταν εξωτερική (απλώς μια σύνδεση), και όχι υποστατική ένωση. Επομένως, ο σύνδεσμος μεταξύ τους ήταν το ανθρώπινο πνεύμα.

Η θεία ουσία δεν ενώνεται με την ανθρώπινη ουσία, ούτε η θεία φύση ενώνεται με την ανθρώπινη φύση.

Ο Θεόδωρος θεωρούσε ότι ο «Θεός Λόγος» ήταν ένα πλήρες πρόσωπο, και ότι ο Ιησούς ο άνθρωπος ήταν επίσης ένα πλήρες πρόσωπο. Κατά συνέπεια, στον Χριστό υπήρχαν δύο πρόσωπα: ένα θεϊκό και ένα ανθρώπινο, τα οποία συνδέονταν εξωτερικά, με την έννοια μιας σύνδεσης.

Μέσω αυτής της εξωτερικής ένωσης, τα δύο πρόσωπα θεωρούνταν ως ένα πρόσωπο.

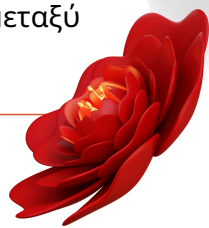
Οι Συνέπειες Αυτών των Θεολογικών Διαμαχών:

Πολλές άλλες αιρέσεις και ομάδες αναδύθηκαν, όμως δεν είναι δυνατόν να τις αναφέρουμε όλες εδώ. Όλες αυτές οι δοξασίες **χαρακτηρίστηκαν ως αιρέσεις** από τους υποστηρικτές των δογμάτων της Μιαφυσιτικής και της Δυοφυσιτικής θεολογίας.

Αξίζει να σημειωθεί ότι όλες αυτές οι λεγόμενες “αιρέσεις” ηγούνταν από σημαντικούς επισκόπους, πατριάρχες και πάπες, οι οποίοι είχαν μεγάλο αριθμό οπαδών σε διάφορες μεγάλες περιοχές.

Για παράδειγμα, ο **Πατριάρχης Νεστόριος**, ο οποίος ήταν επηρεασμένος βαθιά από τις θεολογικές αρχές της Αντιοχειανής Σχολής, βρέθηκε αντιμέτωπος με τον **Πάπα Κύριλλο Αλεξανδρείας**, ο οποίος με τη σειρά του ήταν επηρεασμένος από τις αρχές της Αλεξανδρινής Σχολής στην Χριστολογία.

Στην Αντιόχεια, οι θεολόγοι και οι ερμηνευτές έκλιναν περισσότερο προς μια αριστοτελική προσέγγιση, δίνοντας έμφαση στις απτές και ορατές πραγματικότητες. Βασίζονταν σε κυριολεκτική και λογική ερμηνεία των Γραφών, αντλώντας από ιστορικές πληροφορίες, λογική ανάλυση, συγκρίσεις μεταξύ βιβλικών χωρίων και φιλοσοφικές θεωρίες.

Επομένως, επικεντρώνονταν στην ανθρώπινη φύση του Χριστού και τη γήινη ζωή του, παρά στη θεότητά του.

Αντίθετα, η Αλεξανδρινή Σχολή έτεινε περισσότερο προς τον πλατωνισμό και την αλληγορική προσέγγιση των θεολογικών ζητημάτων. Οι λόγιοι της Αλεξάνδρειας επικεντρώνονταν στη θεότητα του Χριστού, παρά στην ανθρώπινη φύση του.

Αυτή η διαφορά στη θεολογική προσέγγιση εντάθηκε με την πάροδο του χρόνου λόγω ομολογιακών προκαταλήψεων και ανταγωνισμού για επισκοπικές θέσεις.

Η θεολογική αυτή διαμάχη οδήγησε στο **Μεγάλο Σχίσμα** του 451 μ.Χ. κατά τη Σύνοδο της Χαλκηδόνας, το οποίο δίχασε την Εκκλησία σε:

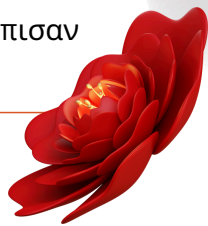
Χαλκηδόνιες Εκκλησίες: Αυτές είναι οι Εκκλησίες που αποδέχθηκαν τις αποφάσεις της Συνόδου της Χαλκηδόνας και διακήρυξαν ότι ο Χριστός είχε δύο φύσεις, θεία και ανθρώπινη, χωρίς συγχώνευση ή διαίρεση.

Σε αυτές περιλαμβάνεται η Καθολική Εκκλησία και οι Ανατολικές Ορθόδοξες Εκκλησίες στην Ελλάδα, τη Ρωσία, τη Ρουμανία, τη Σερβία, την Ουγγαρία και τα Ιεροσόλυμα. Αργότερα, και οι Προτεσταντικές Εκκλησίες ταυτίστηκαν με αυτή την πίστη.

Μη Χαλκηδόνιες Εκκλησίες: Αυτές είναι οι Εκκλησίες που απέρριψαν τις αποφάσεις της Συνόδου και πίστευαν ότι ο Χριστός είχε μία μόνο φύση, τη «φύση του Θεού Λόγου που σαρκώθηκε», η οποία αποτελεί την ένωση της θείας και της ανθρώπινης φύσης σε μία φύση, χωρίς συγχώνευση ή διαίρεση. Σε αυτές περιλαμβάνονται οι Κοπτική, Συριακή, Αρμενική, Αιθιοπική και Ινδική Εκκλησία.

Όσοι απέρριψαν τις αποφάσεις της Συνόδου αντιμετώπισαν σκληρούς διωγμούς.

Έκτο Κεφάλαιο

Η Πίστη του Χριστού και των Μαθητών Του

Ύστερα από όλες τις προαναφερθείσες δηλώσεις, απόψεις, φιλοσοφίες και διάφορες δοξασίες των κληρικών, καθώς και τις πολυάριθμες συνόδους που συγκλήθηκαν με σκοπό να προσδιορίσουν την τελική άποψη σχετικά με τον Χριστό και τη φύση του, θα παρουσιάσουμε τώρα με τον απλούστερο δυνατό τρόπο τη σωστή πίστη που είχε ο Χριστός και οι μαθητές του, όπως αυτή δηλώνεται ξεκάθαρα μέσα στην Αγία Γραφή.

Ο λόγος πίσω από όλες αυτές τις διαφορετικές δοξασίες των κληρικών είναι η υπερβολική εξύψωση του Χριστού, θεωρώντας πως πρέπει να είναι ο Θεός, επειδή γεννήθηκε χωρίς πατέρα και επιτέλεσε θαύματα. Ωστόσο, παρέβλεψαν το γεγονός ότι και ο Αδάμ δημιουργήθηκε χωρίς πατέρα ή μητέρα, και ότι όλοι οι προφύτες και απεσταλμένοι επιτέλεσαν θαύματα ως απτή απόδειξη της αποστολής τους. Η επιτέλεση θαυμάτων δεν σημαίνει ότι ήταν θεοί!

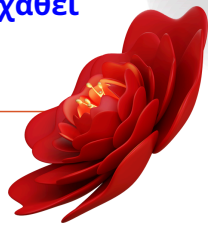
Η Πίστη του Χριστού ότι Ήταν Προφήτης και Απεσταλμένος του Θεού:

Κατά Μάρκον 6:4:

“Και έλεγε σ’ αυτούς: Δεν υπάρχει προφήτης χωρίς τιμή παρά μονάχα στην πατρίδα του και στους συγγενείς του και στο σπίτι του.”

Όπως βλέπουμε, ο Χριστός ξεκάθαρα αποκαλεί τον εαυτό του προφήτη και πουθενά δεν λέει ότι είναι Θεός ή η Υπόσταση του Λόγου. Κατά Λουκάν 13:33:

“Όμως πρέπει σήμερα και αύριο και την ερχόμενη μέρα να συνεχίσω το δρόμο μου, γιατί δεν μπορεί να χαθεί προφήτης έξω από την Ιερουσαλήμ.”

Η Πίστη του Λαού ότι ο Χριστός Ήταν Προφήτης:

Όταν ο Ιησούς ανέστησε έναν νεαρό από τους νεκρούς με το θέλημα του Θεού, οι άνθρωποι δεν είπαν ότι ήταν Θεός, αλλά ότι ήταν προφήτης.

Κατά Ματθαίον 21:10-11:

“Όταν ο Ιησούς μπήκε στα Ιεροσόλυμα, όλη η πόλη συγκλονίστηκε και ρωτούσαν: “Ποιος είναι αυτός;” Και τα πλήθη απαντούσαν: “Αυτός είναι ο Ιησούς, ο προφήτης από τη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας.””

Κατά Λουκάν 7:16:

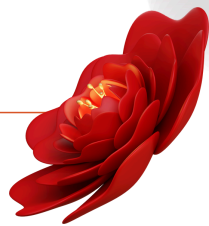
“Τότε όλους τους κυρίευσε φόβος και δόξαζαν τον Θεό, λέγοντας: “Μεγάλος προφήτης εμφανίστηκε ανάμεσά μας, και ο Θεός επισκέφθηκε τον λαό του.””

Κατά Ιωάννην 6:14:

“Όταν οι άνθρωποι είδαν το θαύμα που έκανε ο Ιησούς, έλεγαν: “Αυτός είναι πραγματικά ο προφήτης που έμελλε να έρθει στον κόσμο.””

Κατά Ματθαίον 21:46:

“Όταν όμως προσπάθησαν να τον συλλάβουν, φοβήθηκαν τα πλήθη, γιατί τον θεωρούσαν προφήτη.”

Η Πίστη των Μαθητών του Χριστού ότι Ήταν Προφήτης:

Το Πρώτο Κήρυγμα του Πέτρου – Πράξεις 2:22:

“Άνδρες Ισραηλίτες, ακούστε αυτά τα λόγια: τον Ιησού τον Ναζωραίο, άνθρωπο που αποδείχτηκε πως στάλθηκε από τον Θεό ανάμεσά σας με θαυμαστά έργα, με θαύματα και σημεία που έκανε ο Θεός ανάμεσά σας διαμέσου αυτού, όπως κι εσείς οι ίδιοι ξέρετε...”

Το Κήρυγμα του Πέτρου στο Ναό – Πράξεις 3:13:

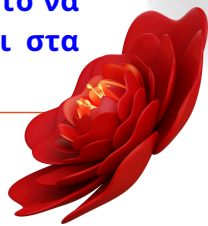
“Ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, ο Θεός των προπατόρων μας, έδειξε τη δόξα του Ιησού, του δούλου Του.”

Σημείωση: Παρόλο που ο Πέτρος αποκαλεί τον Χριστό «δούλο» στη φράση «**του δούλου Του**», κάποιες μεταφράσεις αντικατέστησαν τη λέξη «δούλου» με «του Υιού Του».

Η Πίστη του Χριστού ότι Απεστάλη Μόνο για τους Ισραηλίτες, Όχι για την Εξιλέωση της Ανθρωπότητας:

Κατά Ματθαίον 15:21-26:

“Και ιδού, μια Χαναναία γυναίκα βγήκε από εκείνα τα μέρη και φώναξε λέγοντας: “Ελέησέ με, κύριε, γιε του Δαβίδ· η κόρη μου βασανίζεται φοβερά από δαιμόνιο.” Αυτός όμως δεν της αποκρίθηκε λέξη. Τότε πλησίασαν οι μαθητές του και τον παρακαλούσαν λέγοντας: “Διώξε την, γιατί φωνάζει πίσω μας.” Εκείνος αποκρίθηκε: “Δεν στάλθηκα παρά μόνο στα χαμένα πρόβατα του οίκου Ισραήλ.” Εκείνη όμως ήρθε και γονάτισε μπροστά του λέγοντας: “Κύριε, βοήθησέ με.” Κι εκείνος αποκρίθηκε: “Δεν είναι σωστό να πάρει κανείς το ψωμί των παιδιών και να το ρίξει στα σκυλιά.””

**Ο Χριστός Δεν Ήταν Χριστιανός, Ούτε και οι
Μαθητές Του, και Δεν Κουβαλούσαν Σταυρούς:**

Πράξεις 11:26:

**“Στην Αντιόχεια ήταν που για πρώτη φορά ονομάστηκαν οι
μαθητές “Χριστιανοί”.”**

**Με τη χάρη του Θεού, ολοκληρώνεται εδώ το Πρώτο
Μέρος.**